

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 974/2015
11.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у спору по тужби тужиоца Ј.Ј. из В.Х., против тужене Републике Србије, Министарство правде и државне управе, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4154/14 од 26. фебруара 2015. године, у седници већа одржаној дана 11. јуна 2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца Ј.Ј. из В.Х., изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4154/14 од 26. фебруара 2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 422/13 од 15. септембра 2014. године у ставу првом изреке тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде у висини разлике од исплаћене накнаде плате и плате коју би остварио да је радио као јавни тужилац у Основом јавном тужилаштву у Врању, као и разлике између исплаћене накнаде коју је тужилац остварио код Националне службе за запошљавање и плате коју би остварио као јавни тужилац у Основом јавном тужилаштву у Врању, исплати нето износ од 2.845.035,56 динара у појединачним месечним износима и са каматом по месечном доспећу. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца тако што је тужена обавезана да код РФППО уплати доприносе за обавезно социјално осигурање за период од 01. јануара 2010. до 26. септембра 2012. године, на рачун одговарајућих фондова по стопи и основици која важи на дан уплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљених душевних болова због повреде части и душевних болова исплати износ од 1.200.000,00 динара са законском затезном каматом од 15. септембра 2014. године као дана пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му по основу накнаде нематеријалне штете у виду претрпљених душевних болова због повреде части и угледа поред досуђеног износа од 1.200.000,00 динара исплати разлику до износа од 1.700.000,00 динара, као и да му на овај износ исплати законску затезну камату од подношења тужбе до исплате, као неоснован. Ставом

петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 137.537,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 4154/14 од 26. фебруара 2015. године у ставу првом изреке одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио наведену пресуду Основног суда у Врању у делу става трећег изреке којим је тужена Република Србија обавезана да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од 120.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 15. септембра 2014. године до исплате. Ставом другим изреке, исту пресуду је преиначио у преосталом делу става трећег изреке, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца за обавезивање тужене на исплату на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа преко досуђеног износа од 120.000,00 динара до износа од 1.200.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 15. септембра 2014. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке исту пресуду укинуо је у ставу првом, другом и петом изреке и предмет вратио истом суду на поновно суђење у наведеним деловима.

Против пресуде Апелационог суда у Нишу, ревизију је благовремено изјавио тужилац, из свих законом прописаних разлога.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11), Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ревизијског решења, јер је закључио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 85. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, изузев ако је сама адвокат. Одредбом члана 410. став 2. тачка 2. наведеног закона, прописано је да је ревизија недозвољена, ако није изјављена преко пуномоћника. У конкретном случају, ревизију је изјавио и потписао лично тужилац, па она у смислу наведених законских одредби није дозвољена.

Са изнетог, а на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић, с.р.**